

dan Maade, at det bliver en virkelig Løsning. Man kunde ogsaa stille sig paa det Standpunkt: Naar man nu har foretaget denne Gennemgravning, og denne allerede har kostet os en hel Del Penge, saa lad os befæste dette Udløb, saaledes som Ingeniørerne en Gang har forlangt, det koster saa og saa meget. Men i saa Henseende foreligger der intet Forslag. Man har ikke villet virke skræmmende ved at stille Krav om tilstrækkelig store Beløb, og derfor gaar man til dette Forslag om en Retablering, som ganske sikkert i Løbet af kort Tid ogsaa vil blive væltet over Ende. Thi dersom Havets Magt skal brydes, kan man sikkert ikke komme frem ved færre Foranstaltninger, end Ingeniørkommissionen foreslog i 1912.

Saa foreligger der to andre Forslag, Ministeriets Lovforslag og Sluseplansforslaget. Det er umuligt paa saa kort Tid, der er givet os, at kunne komme igennem sine Overvejelser med Hensyn til Sluseprojektet, naar man ikke er fagkyndig. Men selv om det taltaler en, forekommer det mig dog, at man kan sige, at paa nogle Punkter ser Forslagsstilleren noget for optimistisk paa Sagen; det kan jeg dog ikke sige med Bestemthed. Men i hvert Tilfælde vil det være umuligt for en Rigsdag at vedtage et Forslag om en saadan Sag, naar den ansvarlige Minister siger til Tinget, at dette Forslag kan han ikke modtage. I det Øjeblik, det blev vedtaget af Rigsdagen, maatte Ministeren gennemføre det, og for Ministeren er dette Forslag ogsaa saa nyt, at det vilde være umuligt for ham at gennemføre det. Et saadant Forslag kan altsaa i Virkeligheden ikke gennemføres. En Opfordring til Forslagsstillerne om at tage dette Forslag tilbage forekommer mig at være ganske overflødig.

Tilbage bliver da i Virkeligheden kun Ministerens Forslag, som ganske vist ikke er en endelig Ordning af Sagen, men ved hvilket man dog maaske kan komme til en endelig Ordning af Sagen i en nær Fremtid. Jeg beklager, at vi ikke har faaet en endelig Løsning af Spørgsmaalet endnu. Havde der foreligget et betryggende Forslag — jeg havde nær sagt af hvilken som helst Art —, vilde jeg have set derpaa med venlige Øjne. Men det foreligger der altsaa ikke. Imidlertid vil jeg meget bede den højtærede Minister om at lade Forslaget om en Kommission fare. Der har været nedsat saa mange Kommissioner, og der foreligger saa mange Betænkninger i denne Sag, at en ny Kommission ikke kan gøre Gavn. Der er ogsaa den store Fare ved at faa

en ny Kommission, at den mulig vilde gøre det samme som Hvide Sande-Kommissionen og let vilde anse det som sin Opgave, at nu skulde man se at blive enig. Den Gang var det nødvendigt at blive enig, det er der intet at sige til. Der er i Virkeligheden ikke noget nyt at sige i denne Sag. Kommissionen bør bestaa af Ministeren og egentlig ikke af flere. Det er nu den ansvarlige Minister, som snart maa tage Ansvaret i denne Sag, og han har saa megen Sagkundskab til sin Raadighed i Ministeriet og har faaet samlet saa meget Materiale i denne Sag, at Ministeren nu maa kunne træffe sin Afgørelse. Ganske vist kan Ministeren ikke nu bedømme dette Sluseprojekt, da det er saa kort Tid siden, det er kommet frem, men i den Anledning behøver Ministeren ikke at nedsætte nogen Kommission, han vil have tilstrækkelig Sagkundskab i og udenfor Ministeriet til, at han nu selv kan finde sit Standpunkt, og vi ønsker en Minister, der har et Standpunkt, og ikke en Minister, som blot staar som den, der udfører en Kommissionsbeslutning, for hvilken han maaske ikke selv tør tage Ansvaret. Jeg tillod mig at udtale mig i samme Retning ved første Behandling og gentager det altsaa nu. Naar jeg stemmer for det Mindretalsforslag, som stryger Ordet „midlertidig“ og saa fremdeles, gør jeg det, fordi jeg ønsker at opfordre Ministeren til hurtigt selv at tage Ansvaret i denne Sag.

Ordføreren (Eduard Larsen): Jeg vil gerne give Tilsvaret til enkelte af dem, der har talt under denne Forhandling. Først vil jeg sige til det ærede Medlem for Københavns 6te Kreds (Hammerich), at det undrede mig noget, at han saa stærkt argumenterede for sin Tilslutning til det Forslag, som gaar ud paa at retablere Værkerne, ud fra den Betragtning, at derved bortfaldt i Fremtiden Krav paa Erstatning. Jeg forstaar egentlig slet ikke, hvorfra det ærede Medlem har den Tankgang. Der har ikke været noget saadant Forslag fremme i Udvalget, men muligvis er det den Omstændighed, at der var garanteret Befolkningen et Beløb af 100,000 Kr. til Anvendelse til Diger, som skulde garantere for, at nu behøvede Befolkningen ikke mere at søge om Erstatning. Jeg maa dog maaske gøre opmærksom paa, at selv om den delvise Lukning, der efter dette Forslag er Tale om, gennemføres, vil dog Engene, efter de Oplysninger, som vi har faaet i 1911, blive oversvømmet, saa snart der blot indtræ-